

Desembre 2009 n. 188

el butlletí

de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

**Crida a la responsabilitat
i a la solidaritat**

Orientacions i objectius

Crida a la responsabilitat i a la solidaritat. Comitè Permanent [3]

Llegir l'Evangelí avui

Todos somos uno en Jesús. Luís Manuel Alonso [4]

Informàtic i format

Fe digital. Mercè Solé [6]

Vida del Moviment

Actitudes frente al consumismo a lo largo de 37 años.

Albert Marín i Dora Pizarro [8]

Obrim el futur! Per un món solidari. Cèlia Santiago [10]

Castanyada «prioritària». Montse Ribas [12]

50 anys de capellà. Enric Mateu [13]

Salm d'ara. Mercè Camos [14]

Espiritualitat laica. Xavier Delgado [15]

Toni Mora, afrontar la crisi des del sindicat. Mercè Solé [16]

Un dia en la vida de...

Josep Lluís Buil, mecànic. Grup Florida [18]

L'entrevista

Xavier Such, nou president de l'ACO. Ton Clapés [19]

El món tal com és

Tornem a conviure amb les comunitats de ls Sierra Andina del Perú. Josep Bou, Grazia de Pieri, David, Francesc i Marta [21]

Col·laboracions

25 de novembre. José Luís Gómez (Lele) y Toñi Lozano [22]

Un altre premi per a Andròmines. Enric Blasi [22]

Josep Lluís, José Luis, Luis, Pepico. Grup Florida [23]

Dossier

Responsables i solidaris en un món consumista

Cultura

La maternitat d'Elna [24]

Agenda Llatinoamericana [24]

Presentació

*Revista trimestral de
l'ACO de Catalunya i
les Illes Balears*

c/Rivadeneyra, 6 8è 08002
BARCELONA
tel. 93 412 48 88
fax 93 318 81 87
acocat@arrakis.es
www.treballadors.org/aco

Equip de redacció:
Albert Marín, Enric Mateu,
Josep Pascual, Ton Clapés, Jordi
Joan Aymerich, Cèlia Santiago
i Àngela Rodríguez.

Impressió:
Papers 99, S.C.C.L.

Disseny i maquetació:
Juan Àngel Baños (Papers99, s.c.c.l.)

Amb aquest nou número del butlletí arribem al final de l'any 2009, un any carregat de novetats, reptes i il·lusions, dubtes, responsabilitats, sorpreses i canvis que ens catapulten de forma imparable cap a un 2010 que es presenta no menys intens, i, per tant, atractiu i incert a la vegada.

En els continguts de la revista que teniu a les mans, a més de les seccions habituals, volem destacar un parell d'aturades obligatòries pel seu especial interès. Per una banda, el dossier, dedicat de forma íntegra a la ponència que en Josep Maria Fisa va fer a la Jornada General, i que va quedar escapçada i incompleta per les circumstàncies del moment. El contingut i els recursos que se'ns ofereixen en aquestes pàgines obliguen a una relectura pausada i tranquil·la per obtenir més i millor informació sobre un tema que, no ho oblidem, és una de les prioritats actuals del moviment: «Responsables i solidaris en un món consumista.» Per altra banda, tenim l'oportunitat de conèixer en profunditat la figura d'en Xavier Such, nou president de l'ACO escollit el passat 12 d'octubre, i que ens obre les portes del seu pensament i motivacions.

Pel què fa a l'equip de redacció només ens queda agrair-vos que exemplar rere exemplar us continueu fent vostra la revista, i desitjar-vos un bon Nadal i les millors perspectives per al 2010.

Crida a la responsabilitat i a la solidaritat

COMITÈ PERMANENT

Comencem l'any 2010 amb una conjuntura de crisi profunda: l'atur continua disparat els darrers mesos, mentre que en altres països del món occidental sembla que la situació comença a remuntar. Quan fa dos cursos, el grup de treball de les prioritats començava a fer un esbós del que podrien ser les propostes de prioritats per als cursos vinents, encara no s'havia encès l'espurna que va desencadenar la situació. Però aleshores ja es percebia la necessitat d'encarar-nos al consumisme; i és que, en pocs anys, havia augmentat el consum de manera desorbitada, especialment en béns de consum d'alt cost (habitatge, vehicles). Això havia provocat una proliferació, sense precedents, de múltiples empreses associades a aquest consum (immobiliàries, aglutinadores de crèdits...). El treball del consum en els grups pot ser una oportunitat per replantejar-nos els nostres hàbits i opcions, com vam començar a fer a la Jornada General de l'octubre passat. Si tot va bé, compartirem part d'aquest treball a la Jornada de Responsables, que se celebrarà els dies 6 i 7 de març. I és que el patiment que la crisi està provocant en moltes persones, moltes famílies, hauria de ser un estímul per trencar aquest model econòmic que fa més vulnerables les capes socials més desafavorides i que té com a maquinària primera el consum. Aquest patiment també és una crida a treballar, des dels nostres ambients i els nostres compromisos, per una societat menys consumista; el món necessita un canvi estructural que redirigeixi el rumb de l'economia per posar-la al servei de la persona i perquè, per extensió, humanitzi tota activitat humana i la posi en harmonia amb l'entorn en què viu.

Davant de la situació de desocupació d'una part important de la població, fa mesos que s'ha iniciat un debat polític sobre la reforma laboral. A la Jornada d'Estudi organitzada per la Pastoral Obrera de Catalunya (el 13 de febrer) tindrem l'oportunitat d'aprofundir-hi des de diferents perspectives. Us encoratgem a participar-hi i a convidar-hi les persones que pensem que poden estar interessades a formar-se sobre aquest tema i també els qui hi estan treballant des del punt de vista sindical i polític.

I ja només ens falta recordar dues convocatòries més dirigides a tots els militants: el recés dels dies 23 i 24 de gener, a Barcelona, i les jornades de formació sobre sant Pau els dies 2 i 9 de febrer. Esperem que siguin eines que ens ajudin a reflexionar per situar-nos davant els reptes que tenim en la nostra societat, i ens ajudin a avançar amb passes fermes i esperançades en el nostre camí com a militants cristians en el Món Obrer.

Todos somos uno en Jesús

LUIS MANUEL ALONSO

CONSILIARI LAIC DE LA JOC / MILITANT D'ACO

GRUP PUJÓS IV – ZONA BAIX LLOBREGAT

Pues todos sois hijos de Dios por la fe en Cristo Jesús. En efecto, todos los bautizados en Cristo os habéis revestido de Cristo: ya no hay judío ni griego; ni esclavo ni libre; ni hombre ni mujer, ya que todos vosotros sois uno en Cristo Jesús. Y si sois de Cristo, ya sois descendencia de Abraham, herederos según la Promesa.

Gal 3, 26-29

Una pequeña introducción

Ya no hay:

- «ni judío ni griego»..., ¿es que ha desaparecido la discriminación cultural?
- «ni esclavo ni libre»..., ¿acaso ya no existen las clases sociales?
- «ni hombre ni mujer»..., ¿que ha sido eliminada la discriminación por motivos de sexo?

Resulta evidente que conductas racistas, la explotación laboral, económica y/o social, la violencia de género... continúan desgraciadamente vigentes en nuestra realidad, e incluso podemos captar el recrudecimiento de tales injusticias. Jesús, a través de estos versículos de Pablo, nos invita, decidida y rotundamente, al compromiso y la lucha por la eliminación de las desigualdades culturales, sociales y por razón de sexo, manifestando la igualdad en su proyecto del Reino de Dios, haciendo posible la unidad, en un tiempo nuevo –el evangelio– que provoca la abolición del viejo –la ley–, más allá de toda cultura o raza, de cualquier condición social, y proclamando la igualdad entre hombre y mujer. Pablo expresa la existencia de una sola comunidad, una Iglesia en comunión. Todos somos uno en Jesús, de manera que somos invitados a sentirnos comunidad en nuestros equipos, parroquias, barrios, en el movimiento ACO, en los movimientos especializados... y en el conjunto de la Iglesia, como comunidad de seguidores de Jesús, de manera que desde la fe cristiana, no ha lugar ningún tipo de discriminación tras la llegada de Jesucristo que ha proclamado el Reino de Dios, la nueva creación, y nos pide

que trabajemos en su construcción y culminación.

Entendiendo el texto

La dignidad de las personas (v. 26) no la otorga el ser judío, ni la circuncisión, ni el cumplimiento de la ley de Moisés (ni el dinero, el poder, el prestigio...). Somos Hijos de Dios por la fe en Jesucristo, que es quien nos otorga gratuitamente la dignidad en igualdad. Todos somos hermanos en Jesucristo, por quien somos Hijos de Dios. El tiempo de la promesa se ha cumplido con la venida del Mesías, apareciendo un tiempo nuevo, culminación de las Escrituras, haciéndonos a todos iguales en dignidad, hermanos de todos los hombres y mujeres por nuestra fe.

Es a través del bautismo (v. 27) que entramos en hermandad con todos los cristianos y con todos los hombres y mujeres. Es éste el único lugar de la carta a los Gálatas donde se nombra el bautismo. Creo que introduciéndolo en este pasaje, refuerza la importancia de la fe del bautismo como puerta de entrada para abrazar a Dios, para vivir el compromiso por la igualdad y contra la injusticia, por la opción por quienes mayores carencias viven, por la clase obrera, por los pobres, por los marginados, por quienes sufren cualquier tipo de opresión.

Deseo remarcar, también, ese *todos* que se va repitiendo en cada uno de estos versículos: «*todos* Hijos de Dios...», «*todos* los bautizados revestidos de Cristo...», «...*todos* vosotros sois uno en Cristo Jesús». Ya no hay distinciones ni barreras que separen social ni culturalmente a hombres y mujeres, la Buena Noticia del

evangelio es ahora universal y se dirige a todos y todas, quedando anulada, fuera de la voluntad divina, fuera de la vida de fe, cualquier distinción que nos distancie como personas. Un nuevo tiempo ha quedado instaurado con Jesús, en el que todos somos iguales, en el que la dignidad de Hijos de Dios es igual para todos y todas. Además, en el v. 28, Pablo remarca especialmente la contraposición de que TODOS somos UNO, para culminar su conclusión de que por la fe todos somos igualmente hermanos en tanto Hijos de Dios por el bautismo.

Es esta propuesta de igualdad, de unidad y hermandad la que nos impele hacia la opción desde la clase obrera por quienes padecemos y padecen especialmente las desigualdades y precariedades.

¿Qué nos cuestiona en nuestra vida?

Encuentro en este pasaje que Pablo expresa la plena unidad entre la vida y la fe, entre la acción y la oración, entre lo material y lo espiritual. Desde nuestra vida de fe y desde la fe en la vida, ya no podemos aceptar indiferentes las diferencias sociales, ni culturales, ni por motivos de sexo, ni de clase... Una nueva creación ha sido realizada en Jesucristo. Ahora somos todos hermanos, uniendo nuestra vocación en el mundo y nuestra fe, porque somos todos Hijos de Dios. Desde

nuestra fe militante nos adherimos a dicha unidad, nos comprometemos con ella, nos hacemos portadores de la Buena Nueva a todos los hombres y mujeres sin distinción, y lo hacemos desde las culturas oprimidas, desde la clase obrera y desde la igualdad mujer-hombre. Somos así constructores del Reino de Dios como comunidad en comunión. Estas palabras de Pablo resuenan con dureza ante la realidad de división de los cristianos hoy, separados, escindidos de esa unidad que es la Iglesia, grave pecado ante la situación de comunidad de discípulos de Jesús «rota», de Pueblo de Dios lejano del mensaje que Jesús proclama y Pablo expresa en el «todos somos uno».

¿A qué somos llamados?

Como Hijos de Dios y hermanos de todos los seres humanos, Jesús nos invita a proclamar la igualdad de dignidad de todos. Descubro una eclesiología fundamentada en la unidad de todos los cristianos, cuya fe nos hace uno en Jesús, cual Pueblo de Dios, Comunidad de Discípulos de Jesucristo en unidad y en comunión, y que se escandaliza ante el pecado de la división actual de los cristianos, y cuestiona de manera clara y firme el actual papel de la mujer –en mi humilde opinión especialmente relegado– en nuestra Iglesia. Descubro una fe en libertad, liberadora, opuesta a toda opresión, que nos une a los hermanos desde la opción por la clase obrera, que impele a la acción a favor del prójimo, y especialmente de aquellos más desfavorecidos. También descubro un proyecto de construcción del Reino que nos conduce a la eliminación de todas las desigualdades sociales, culturales, sexuales, una fe militante en la que subyace el mensaje evangélico, que condena toda injusticia social, pobreza, el hambre de tantos seres humanos, la marginación, la explotación de la persona, la opresión a comunidades y pueblos..., que invita al compromiso en la construcción del Reino de Dios como Reino de Amor y Justicia transparentando así el Amor de Dios.

En esta pequeña reflexión me ha acompañado el recuerdo de José Luis Buil, testimonio de unidad y comunión de los movimientos MIJAC, JOC y ACO en los que estuvo comprometido de manera sencilla y llena de amor..., testimonio de Jesús, testimonio de bondad.

Fe digital

MERCÈ SOLÉ

GRUP POBLENOU III - ZONA BESÒS

La fe, entre altres coses, és relació entre les persones i és pregària. En aquest sentit la nostra forma de viure-la queda amarada per la nostra forma de comunicar-nos. Ben segur que al llarg de la història, a part d'una litúrgia que ha mantingut una certa tradició, les maneres de pregar, d'escoltar l'evangeli, de parlar de la fe, han anat adoptant formes culturals molt diferents segons el context: des de la música que escoltem als hàbits –o capacitat o possibilitat– de lectura, a les formes de lleure i de conversa. Doncs ara justament som en un moment fort de canvi, en molts sentits. En ressaltaria dos: el cristianisme ha perdut pes cultural i social, i Internet està entrant amb força a les nostres vides.

Internet ofereix moltes possibilitats: accedir amb rapidesa a informació molt plural, llegir la Bíblia, fer pregària, participar en fòrums de debat, o senzillament intentar explicar la nostra manera de viure la fe. És un mitjà que està canviant amb gran rapidesa i que compta amb tantíssims recursos que fa de mal fer fer-ne un recull, perquè sempre en quedaran fora.

Justament per aquesta proliferació de mitjans són útils els anomenats "portals", planes web des d'on poden enllaçar-se moltes altres planes d'interès. Aquí rau justament el valor de "xarxa", que ens permet arribar amb facilitat de web en web a moltíssima gent amb qui compartim interessos i amb qui difícilment compartiríem espais físics de veïnatge.

Internet ofereix possibilitats, però també té limitacions. Cal passar pel sedàs crític la informació que busquem, perquè la mateixa facilitat per posar-hi informació fa que aquesta no sempre sigui prou contrastada (però aquesta operació és bo fer-la també amb la informació que llegim o escoltem a qualsevol altre lloc). Convé evitar xafarderies i aportacions potser massa impulsives o visceral, perquè això de guardar "les formes" a Internet costa més justament per la seva immediatesa i perquè permet un anonimat que no ajuda gaire a fer-se responsable d'allò que es diu.

Alguns recursos interessants:

<http://blocs.catalunyareligio.cat>: un nou portal que va començar a funcionar l'11 de setembre i que aplega reflexions, notícies i enllaços sobre l'actualitat religiosa a Catalunya.

<http://www.pregaria.cat>: web promogut pels jesuïtes de Catalunya amb recursos diversos per a la pregària

<http://www.focnou.cat>: Blocsfera cristiana, és a dir, un espai on poden trobar-se blocs diversos (des de militants de l'ACO –n'hi ha uns quants– fins a monjos de Poblet o de Montserrat, religioses, grups de joves, parròquies, etc.), revistes, organitzacions... De fet alguns blocs, com <http://cafezoombloc.blogspot.com> (d'unes religioses del Sagrat Cor) aporten moltíssima informació sobre organitzacions socials, recursos de pregària, etc. Val la pena consultar-lo.

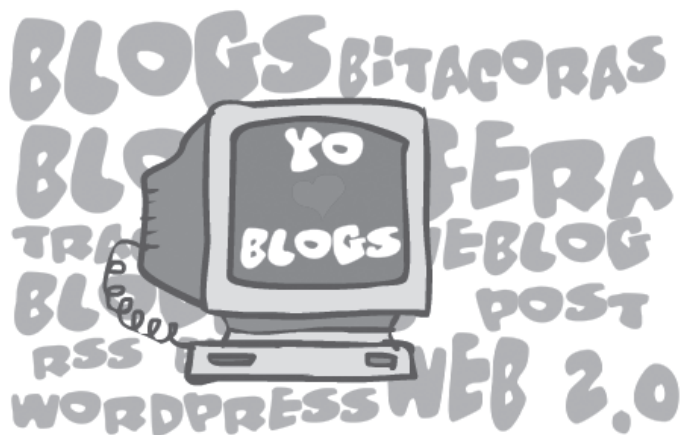
El Col·lectiu de Dones en l'Església també té un lloc web: <http://www.cdonesesglesia.org>.

En castellà, podeu trobar Redes Cristianas (<http://www.redescristianas.net>). Aquí també poden trobar-se referències a webs d'interès de Catalunya i de l'estat espanyol. I Servicios Koinonía (<http://servicioskoinonia.org>).

L'interès d'un bloc

A casa ens vam animar a fer un bloc fa un parell d'anys. És un espai a Internet tècnicament molt fàcil de manejar, gratuït, on podem anar posant-hi textos, fotografies, vídeos, etc. Permet, a més, rebre comentaris i respondre'ls. Ve a ser com un aparador.

I vam decidir des de bon començament penjar-lo a dues "blocsferes": la cristiana (Foc Nou) i la del partit polític on som (ecosocialistes.cat). És una bona manera de donar a conèixer com vivim la fe, sense gaires pretensions, intentant argumentar les coses, i de compartir allò que vivim. Ens ha servit per conèixer gent, per comunicar-nos d'una altra forma (més a fons, jo diria), amb els amics de sempre o els qui viuen

lluny. La blocsfera cristiana conté molts blocs de sensibilitats semblants a la nostra i molts altres que tenen altres inquietuds. Hi experimentes la pluralitat de l'Església. D'alguna manera, el bloc provoca complicitats i noves amistats. Mantenir-lo en un bloc polític, com per exemple fa també en Ramon Bassas, al PSC, permet comunicar coses força diferents de les que solen aportar els blocs polítics. La gent que ens llegeix en clau política més aviat es deu sorprendre del que hi pot trobar. T'obliga a més a més a explicar-te en un llenguatge que la gent t'entengui (si més no, ho provem!). I molt sovint et fa rumiar sobre qüestions que no havies pensat. És un bon exercici per evitar els tics de moviment o de partit.

Alguns blocs personals de militants de l'ACO:

<http://fentcami.bloc.cat> Josep Maria Romaguera

<http://ramonbassas.blogspot.com> Ramon Bassas

<http://manel7.blogspot.com> Manel Filella

<http://mosquiticamell.blogspot.com> Mercè Solé i Josep Lligadas

<http://mkottlerqueralt.blogspot.com> Montserrat Queralt (des d'Irlanda)

<http://jordibertran.com/blog> Jordi Bertran

<http://mariaescalas.blogspot.com> Maria Escalas

<http://elbouilamula.blogspot.com> El Bou i la Mula (Albert Dresaire)

<http://pastoralobreraterrassa.blogspot.com> Pastoral Obrera de Terrassa (Pepe Baena)

<http://sfamiliat.blogspot.com> Parròquia de la Sagrada Família de Terrassa (amb la participació d'uns quants militants de l'ACO)

<http://lavidadecadadia.blogspot.com> Josep Anton Clua

I segurament altres que desconec... Estaria bé, per cert, vincular-los al web de l'ACO.

Ep, recordeu!

Jornades de formació

2 i 9 de febrer, dimarts, de 7 a 9 del vespre, a Rivadeneyra, 6, 3r, Barcelona

Sant Pau, aquest apòstol incòmode

17 d'abril, dissabte, de 5 a 7 de la tarda (lloc per confirmar)

Crisi econòmica: resistència o submissió

Actitudes frente al consumismo a lo largo de 37 años de vida en común

ALBERT MARÍN Y DORA PIZARRO
GRUP FLORIDA - ZONA BAIX LLOBREGAT

Ver

Al empezar nuestra vida en común, siendo novios, elaboramos y reflexionamos sobre qué queríamos que fuese nuestra pareja en relación a una sociedad con una serie de valores que estaban en un momento crítico, debido al cambio positivo o negativo que comportaría la muerte próxima del dictador. Por entonces, el «milagro económico» impulsado por los gobiernos del Opus había hecho evolucionar la vida económica del país: a base del aumento de las horas extras, el trabajador que no estaba en paro podía comprar a plazos multitud de aparatos para el hogar, un cochecillo o una moto, o bien permitirse unas vacaciones en el pueblo. Todas estas cosas y algunas más empezaban a gestar la llamada «societat de consum», que ya Raimon hizo tema de una de sus canciones al final de la década de los sesenta.

Pues bien, en ese ambiente, la familia Marín-Pizarro elaboramos unos criterios que orientaran nuestro futuro, criterios que fuimos ampliando en el devenir de los años, de los hijos y de las circunstancias.

Uno de los principales criterios de vida fue y es, salvo momentos de regresión, el vivir el tiempo que nos toque estar juntos como un tiempo de apertura y acogida de las personas; recuerdo que cantábamos una canción que decía así: «En nuestra casa tendremos muy altos los ventanales pues ya sabes que el amor no es bueno para encerrarle...», y esa canción nos recordaba ayer y hoy que el amor si no se comparte se muere.

Con ese espíritu hicimos diferentes opciones que fueron abriendo nuestras perspectivas: compartimos a la semana de casados unas jornadas con chicos y chicas de la JOC como viaje de novios; la opción de trabajo en la Cooperativa de Consumo del barrio, que, como su nombre indicaba, Convivencia Obrera, tenía por objetivo, desde que la fundamos los vecinos, trabajar por la convivencia en el barrio, por una conciencia de autogestión y por un consumo racional; vivir la fe compartiendo en comunidad nuestra vida y nuestra esperanza, ya que entonces más que ahora la religión podía vivirse como un artículo más de la sociedad de consumo, en que lo que realmente se valoraba era el «cumplimiento» de algo que oficialmente tenía prestigio; y en la actualidad vivir nuestra jubilación en activo, sin renunciar a los criterios que nos han ayudado, y no como a un descanso y un recuerdo, aunque

tentaciones no nos faltan, pues las fuerzas no son las mismas y va apareciendo alguna que otra gotera que nos limita.

Otro criterio que creemos que a trancas y barrancas hemos ido desarrollando es el de no dejarnos atrapar por la competencia social «tener más que otros». Y digo que ha costado porque muchas veces las consecuencias de no seguir por el camino del tener, han sido motivo de burla, de desprecio y de engaño: mi despido de la Philips por no romper una huelga y la renuncia a seguir el negocio de mis suegros son dos momentos claves de esta opción.

Los hijos nos han ayudado a comprender la importancia del dar sin esperar nada a cambio, salvo el amor. Su bienestar ha sido y es el nuestro, sus dificultades nos afectan en lo más hondo. Creemos que viviendo a fondo la familia aprendemos a deletrear la palabra GENEROSIDAD que nos lleva a abrir ese espacio a personas que no son de la familia ni tan siquiera del país y que actualmente no tienen papeles ni trabajo y que han sido realidades que la vida nos ha ido mostrando y cuestionando. Y todo esto al mismo tiempo nos hace entender algo más el amor de Dios que es padre y madre de todos.

Otro punto importante a tener en cuenta es el del respeto a toda persona. No hacer de los demás un producto de consumo a nuestro servicio, de hacerlos o tenerlos a nuestra imagen y semejanza o utilizarlos según nuestras necesidades. A veces cuesta aceptar a según qué personas; nos es muy necesaria la Revisión de Vida para darnos cuenta que muchas veces caemos en lo mismo que criticamos de los demás. El respetar a las personas nos hace aprender poco a poco otra gran palabra, HUMILDAD y así comprendemos, más tarde o más temprano, el valor de la vida de Jesús.

Desde el principio dimos a la formación una gran importancia. Pensábamos que cuanto más formación tuviéramos nosotros y nuestros hijos podríamos ser más libres y hacer un servicio mejor a los demás. Cosa que creemos profundamente, pero a lo largo de los años hemos comprendido que no siempre la formación nos ayuda a un mejor servicio, a veces ésta puede ser una trampa que nos encierra en los conocimientos y nos priva del compartir con los demás, puede llegar a ser ciertamente una «cultura de consumo». A darnos cuenta de esta trampa siempre nos ha ayudado la Revisión de Vida y los Estudios de Evangelio, unas veces para salir del

bache y otras para sortear el engaño y continuar formándonos para un mejor servicio a los demás.

En conclusión, fue muy bueno establecer unos criterios que nos orientasen en el camino, pero ha sido la vida la que ha pasado por encima de nuestros proyectos, puliendo como hace el río al pasar por las piedras, las aristas de nuestras fantasías e incoherencias y haciendo madurar nuestras principales opciones. Pienso que sin diálogo en la familia, sin Revisión de Vida, sin compartir con los demás nuestra vida, tal vez todo hubiera sido muy diferente.

Juzgar

Al bajar Jesús de la barca vio la multitud, y sintió compasión de ellos porque estaban como ovejas que no tienen pastor... (Mc 6, 35-44)

En este fragmento descubrimos: que la mirada de Jesús debería ser nuestra propia mirada sobre las necesidades de los demás. Jesús, ante nuestros intereses personales (muchas veces no deseáramos compartir y que cada uno se arregle con lo suyo), nos lanza una invitación a que sepamos acoger en su necesidad a las personas que, como en el evangelio, están como ovejas que no tienen pastor.

A menudo pensamos que esa actitud, tanto material como espiritual, es algo muy costoso y que nos supone un gran esfuerzo; Jesús no obstante nos pregunta, como preguntó a los apóstoles: «¿Cuántos panes tenéis?» ¿Cual es vuestra realidad? ¿Estáis dispuestos a conformaros con menos para que los otros puedan vivir dignamente? Y desde esta realidad que vivimos en cada momento de la vida, ¿cómo sabemos compartir y no acumular?

Siempre es la acción de Jesús en nosotros la que hace que nuestras posibilidades se multipliquen. Bien sea en solidaridad compartida con otros o en el redoblar nuestro propio esfuerzo individualmente. Él siempre nos precede y nos da fuerzas.

Todo el que oye mis palabras y hace caso a lo que digo es como un hombre prudente que construyó su casa sobre la roca... (Mt 7,24-27)

Este fragmento parece estar escrito para nuestro presente, con sus crisis, sus «todo vale», su insolidaridad y su individualismo consumista. ¿En qué se ha ido cimentando la sociedad que nos rodea e incluso nosotros mismos? ¿Qué nos ha aportado a nosotros y las nuevas generaciones, una sociedad mal llamada del bienestar por no decir del despilfarro? ¿Cómo está nuestro planeta, qué problemas sociales, ecológicos y económicos estamos viviendo?

Pensamos que estamos lejos de la roca del amor, del esfuerzo y de la coherencia. Hemos construido, o ayudado a construir, la casa de la humanidad, en

la arena fina de las playas doradas y el tsunami que hemos creado puede destrozar lo que tantas generaciones han construido.

En el boletín de julio de este año, José Mª Castillo, en su escrito decía que «tiene que cambiar nuestra forma de vivir» para que «de una puñetera vez, nos enteremos que, la crisis económica que a unos preocupa y a otros angustia, empieza a ser el final de una época y comienza a ser el inicio de otra». No puede ser «que un 20% de la población mundial consume el 80% de la producción de los bienes de uso y consumo que se producen en todo el planeta, mientras que el 80% de los habitantes de la tierra se tiene que contentar con el 20%».

A partir de la reflexión evangélica entendemos: que construir la casa de la humanidad, ahora y aquí, supone establecer unas bases sólidas que nos sostengan y nos equilibren. Para nosotros, el mensaje de amor, de entrega y de servicio de Jesús y su misma vida, debería ser el fundamento de nuestra acción, en conjunto con todas las personas que trabajan, creyentes y no creyentes, y que arriman el hombro en la construcción de una humanidad renovada.

Actuar

Ante la tentación del individualismo que algunas veces se nos presenta: queremos reafirmar nuestro compromiso de compartir nuestros bienes materiales y espirituales y estar atentos a que la vida nos cuestione a través de las personas y los hechos cotidianos.

Ante la impotencia que sentimos muchas veces, causada por los problemas que nos sobrepasan: nos comprometemos a resistir solidariamente con aquellos que no se dejan llevar por el fatalismo del «no hay nada que hacer» e intentan, una y otra vez, buscar salidas colectivas a la injusticia.

Ante la crisis de valores y la posibilidad de una nueva forma de vivir: intentaremos mantenernos fieles al Evangelio para discernir lo que se ha de conservar, lo que hemos de cambiar y lo que debemos incorporar para renovar nuestra vida.

Obrim el futur!

Per un món solidari

CÈLIA SANTIAGO
GRUP LLEFIÀ - ZONA BESÒS

El passat mes d'octubre, del 12 al 21, va tenir lloc a Nantes (França) l'Assemblea i el Seminari del Moviment Mundial de Treballadors Cristians (MMTC). D'ACO hi vam participar l'Alfons Collado, en Josep Sánchez i jo mateixa. L'Alfons i jo, des del dia 13 d'octubre, i en Josep, des d'alguns dies abans, ja que formava part del grup de coordinació del Moviment de Treballadors Cristians Europeu (MTCE).

M'agradaria poder transmetre-us totes les sensacions i experiències viscudes en aquests dies, però segurament no podré, perquè tot el que us digui quedarà curt i en simples anècdotes. Cal viure-ho, és una experiència única, de la qual intentaré fer-vos cinc cèntims.

Tot just arribar a Nantes i amb la nostra Jornada General encara a les nostres retines, ens va rebre un militant de l'ACO de França que ens va acompanyar al lloc de celebració de la trobada, un seminari menor. L'ACO francesa ha estat en tot moment pendent de tots i cadascun dels 89 delegats, acollint-nos i atenent-nos magníficament. A títol de curiositat vull comentar-vos que en total érem 148 persones, inclosos 12 traductors, que les llengües oficials en el MMTC són 4 (alemany, anglès, espanyol i francès) però se'n parlaven moltes més, incloses l'àrab, el coreà, el català, el japonès, el portuguès..., els continents presents eren també 4 (Àfrica, Amèrica, Àsia, i Europa), amb algunes delegacions de moviments que encara no pertanyen al MMTC.

Durant la trobada cada continent va celebrar el seu propi Seminari i Assemblea, nosaltres els europeus, en el nostre Seminari vam treballar el tema de la Conciliació Laboral i Familiar. Vam escollir els nous membres de la Coordinació Europea, així com la nova Presidenta del Moviment Europeu. Aquesta última elecció va recaure en la Charo Castelló, militant de l'HOAC d'Espanya, i a la qual l'ACO

va donar suport, tal com ja es va informar en el nostre passat Consell; l'Alfons també va sortir escollit dins el grup de coordinació del moviment europeu. Aquesta responsabilitat la tenia fins aquest moment en Josep Sánchez. Des d'aquí, i encara que ja es va fer a l'Assemblea i a la Jornada General vull tornar a agrair-li tot el que ha fet i continuarà fent, en nom de l'ACO, pel MTCE.

A partir del dia 14 ens van a reunir com a MMTC, primer per realitzar un Seminari sobre la Immigració. Un tema delicat, dolorós i del qual els experts ens van fer veure que és un fenomen natural de la humanitat i que s'ha donat des dels confins dels temps. En una de les sessions vam veure les diferents emigracions de què es parla a la Bíblia, en una altra en la qual es va fer una taula rodona amb distints experts de distintes àrees, es van veure els problemes i les possibles solucions d'avui. També vam treballar en grups per compartir les diferents realitats i experiències, el nostre grup estava compost per moviments del MTC de: Nicaragua, Brasil, Portugal, Xile, República Dominicana, Paraguai, Camerun, Madagascar, La Reunió, Guatemala, Corea i Cuba. D'Espanya l'ACO i l'HOAC, com podeu veure diversitat de països i realitats.

Dels treballs dels diferents grups van sorgir algunes conclusions interessants, les quals es donaran a conèixer més endavant mitjançant algun manifest o declaració.

També vam tenir treball de camp: una tarda ens vam dividir en quatre grups i vam anar a visitar distintes realitats solidàries relacionades amb l'emigració: Acompanyament de famílies romaneses, un centre d'acollida de sense papers, una xarxa d'"educació sense fronteres" i l'acompanyament d'uns immigrants a les drassanes, van ser experiències viscudes amb intensitat pels militants francesos, i algunes d'elles amb fort contingut emocional. En totes

aquestes accions solidàries estan implicats aquest militants, fermes i compromesos, i que han estat un gran exemple per a tots nosaltres. Més tard, ens vam reunir amb grups de militants de l'ACO de França per compartir el sopar i alguna cosa més...

Un cop acabat el seminari vam haver de votar els nous Estatuts, aprovar els comptes dels anys 2004-2009, elegir els nous membres de la direcció (Consell Internacional). Va ser una assemblea emotiva, en què les qüestions delicades (que n'hi va haver, i serioses) es van tractar amb objectivitat i en què els delegats es van solidaritzar amb l'anterior direcció, aprovant per unanimitat algunes decisions que podrien haver estat polèmiques, però l'Esperit estava present i es va notar. Tots a l'una ens vam comprometre a ajudar a tirar endavant un Moviment que ajuda milers de treballadors dels quatre continents.

No vull acabar sense explicar-vos una de les coses que més em va emocionar. Quan li va tocar

al continent Africà preparar l'Eucaristia, en el moment de donar pas a la Paraula de Déu, la van entrar dins la sala igual que a Àfrica porten als seus reis: En braços i cantant! Un llençol blanc servia de tron! Quina força, la de l'Església Africana, va ser bell, emocionant i molt, molt alegre... Una altra cosa que també em va sobtar va ser conèixer les delegades d'Egipte i més encara quan vaig saber que una d'elles era laica consagrada del Pradó, i el seu consiliari, també capellà del Pradó, que malgrat la seva edat no se'n perdia ni una. També descobrir i ser conscient de l'esforç que van fer els companys del MTC de Cuba, que, malgrat que encara el seu moviment no és membre de ple dret, van remoure cel i terra per poder venir a l'Assemblea.

Per tot això i molt més que encara no he paït ben bé, dono gràcies a l'ACO per oferir-me aquesta oportunitat i espero que algú dels que ens aquests moments esteu llegint aquest escrit pugueu gaudir d'aquesta oportunitat d'aquí a quatre anys.

Castanyada «prioritària»

MONTSE RIBAS

GRUP STA. EULÀLIA-BELLVITGE - ZONA BAIX LLOBREGAT

El dia 31 d'octubre, a la parròquia de Sant Bartomeu. Els militants del Baix Llobregat vam celebrar l'inici del curs 2009 - 2010 amb un treball sobre la prioritat del moviment per a aquest curs.

Va ser un retrobar-nos novament, pregar junts, reflexionar per grups i acabar fent festa celebrant la castanyada. Érem unes cinquanta persones entre les quals hi havia molts joves amb nens molt petits.

En Francisco Javier presenta la composició del Petit Comitè de zona d'aquest curs: consiliari de zona, Josep Hortet; responsable d'economia, Àngel Mena; de formació, Toni Ferrer; d'iniciació, a la zona i al moviment, Jaume Gubert; i responsable d'estudis d'Evangelí, Josep Lluís Buil.

En Jaume Gubert ens explica que avui, sent la castanyada, és important de pensar en persones que al llarg de la nostra vida ens han precedit i han estat testimoni per a les nostres vides: moltes d'elles han lluitat per la Classe Obrera i la Fe.

En Jaume també ens informa de la Jornada d'Iniciació a l'ACO: El pas de la militància jove a la militància adulta.

La Marta ens fa la presentació, des de la perspectiva de tot el moviment, de l'intercanvi que es durà a terme durant els dies 5, 6 i 7 de desembre a Madrid.

En Francisco Javier ens va fer un testimoni sobre el seu treball a l'Ajuntament de Cornellà prop de les persones sense papers, i dels reptes i els límits que aquestes circumstàncies li suposen.

En acabar el testimoni, vam passar a fer treball en grup per posar en comú les actituds davant del consumisme que ens envolta i les crides a una conversió solidària.

De totes les aportacions que sortiren, vam treure'n les següents propostes:

- Hem de consumir, però no hem d'arribar a ser consumistes.
- Cal ser crítics davant del consumisme.
- Hem d'aprofundir en tot allò que realment dóna valor i sentit a la nostra vida.
- Ser feliços amb el que tenim i valorar allò que som i tenim.
- Ser capaços de descobrir que un viure més auster i conscient pot fer millorar la vida de les

persones més desfavorides i la qualitat de les relacions personals fonamentades en l'evangeli i en la classe obrera.

- Viure cada dia més l'experiència de Jesús, que, fent-se pobre, ens va enriquir a tots i així va afavorir un canvi profund en les formes de vida actuals.

- No podem viure com si els que pateixen no existissin, no podem tancar el cor i la ment al projecte de Déu sobre el món i sobre nosaltres.

- El consumisme, a vegades, és una recerca de seguretats en allò que tenim. Preguntem-nos on té Jesús posada la seva confiança vital.

- Ser més responsables i solidaris ho fa possible el moviment en general i la zona i el grup en particular.

- Vivim en un món ple de contradiccions. Per tenir una visió cristiana i obrera davant d'aquestes contradiccions, cal analitzar el nostre consum. Poder-ho fer a través de la RdV programada ens ajudarà a reflexionar, durant aquest curs, el nostre consum i delimitar les pròpies necessitats.

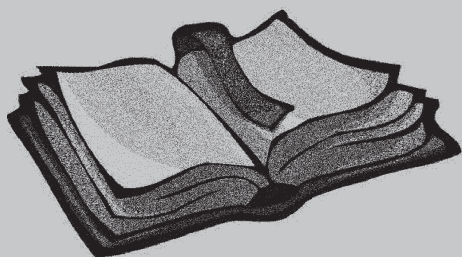
- Necessitat de ser coherents amb el que creiem i vivim.

- Valorar les propostes col·lectives de consum per sobre de les individuals i, si és així, saber transmetre-ho.

- Compartir, estar atents i sensibles a la realitats dels altres, forma part d'un estil de vida i d'un procés de comunicació, de solidaritat i d'estimació.

Tot això, però, ho anirem treballant i reflexionant durant el curs, el que hem fet avui és simplement un tast.

Vam acabar la celebració celebrant la castanyada amb el que cadascú va portar per compartir: castanyes, panellets, moscatell, galetes, etc., contents de retrobar-nos novament.

50 anys de capellà

ENRIC MATEU

GRUP TERRASSA III - ZONA VALLÈS OCCIDENTAL

En Joan Soler ha celebrat els 50 anys de capellà. Va ser una festa molt emotiva celebrada el 20 de setembre a Molins de Rei, a la que ha estat la seva parròquia aquests darrers anys.

Allí s'hi van congreguar fidels de procedències diverses, corresponents als diversos llocs en els quals ha estat el Joan: l'Ordal (naixement), el barri del Poblenou de Barcelona, Terrassa (Sagrada Família), el Papiol i Molins. Un representant de cadascun d'aquests col·lectius va tenir l'oportunitat de manifestar l'aportació que ha fet el Joan a les respectives parròquies i les respectives vides. Les llavors van ser moltes i els fruits ostensibles i plens d'agraïment per al Joan, recordant la seva bonhomia, bon tracte, capacitat d'escolta, com ha procurat sempre la iniciativa dels fidels, els seus acudits i el fet de ser tan bon culé.

D'acord amb la senzillesa que ha acompanyat sempre en Joan, no va voler cap obsequi: tot el que es va recollir va anar a parar a diverses missions: Camerun i Càritas parroquial. Però hi havia un regal sorpresa i que quedarà per sempre més en el record de tots: el pati interior que hi ha entre l'església i els locals de la parròquia rep el nom, des d'aquest dia, de placeta Joan Soler i Soler.

Salm d'ara

Sentiments de ràbia i d'impotència

MERCÈ CAMOS

GRUP BELLVITGE III- ZONA BAIX LLOBREGAT

Escriu aquestes línies per expressar sentiments interiors d'indignació que darrerament m'han remogut... Són sentiments i pensaments transformats en pregària.

No puc amagar la meua absoluta indignació pels casos de corrupció que darrerament omplen els diaris i les notícies del nostre país.

- Mentre uns parlen de milions d'euros... (quantitats que se m'escapen i que, sincerament, no en sé ni apreciar el veritable valor), tinc dos nens a la classe que per esmorzar només prenen cafè perquè això els treu la gana.
- Mentre uns viuen i s'enriqueixen a costa de la mentida i l'estafa..., altres fan cua a les parròquies per demanar aliments (allò més bàsic per viure).
- Mentre uns roben tal quantitat de diners i segueixen en llibertat com si res de greu no hagués passat..., altres són tancats a la presó per haver robat una cartera al metro perquè no tenen menjar per a ells o per als seus fills.
- Mentre uns roben milions d'euros per viure en l'abundància, el luxe, la riquesa innecessària..., a altres els confisquen les poques llaunes de refresc que venen de forma ambulant per guanyar-se la vida honradament.
- Mentre Berlusconi compra els jutges perquè no el jutgin per tot el que ha fet..., altres no tenen amb què pagar un advocat perquè els defensi judicialment...
- Mentre els equips de futbol paguen grans quantitats irracionals per comprar un jugador..., a alguns pares i mares de família no els arriba per comprar unes vambes perquè els seus fills facin educació física a l'escola.
- Etc.

I és que tot plegat m'indigna cada cop més i no em deixa indiferent... Em qüestiono el sentit de la justícia i els criteris que la regulen. Em pregunto amb quin criteri es defineix el que és just i el que no ho és.

És per tot plegat que demano a Déu que hi faci més que nosaltres... Són tantes les coses que als homes se'ns escapen!

Pel que respecta a nosaltres, demano al Senyor que no ens deixi indiferents davant de tantes injustícies i escàndols com els que darrerament estem sentint.

A vegades sento que perdo l'esperança en la lluita i que vaig a contracorrent... Haig de reconèixer que la jornada del 12 d'octubre em va carregar les piles i em va fer prendre consciència que realment no estem sols i que encara som molts els que sentim, creiem i treballem perquè val la pena lluitar per canviar aquest món.

Et demano, Senyor, que segueixis al nostre costat i ens animis a continuar buscant dia a dia la justícia en el nostre món amb humilitat, honradesa, compromís, servei i amor als altres.

Ajuda'ns a donar sentit a la nostra vida i coherència amb nosaltres mateixos, amb els que ens envolten i amb tu, Senyor.

Espiritualitat laica

XAVIER DELGADO

SON ESPANYOLET - DIÒCESI DE MALLORCA

Apunts i reflexions a la llum dels exercicis espirituals que Maena Juan oferí als militants de l'Aco de Mallorca a l'ermita de Sant Honorat (Algaida- Mallorca) els dies 1 i 2 d'agost de 2009.

Tres presents ens féu Maena, des de la claredat, la humilitat i l'esperança com a notes de fons de tota la seva aportació; els presents foren: el testimoni de vida, el testimoni del procés de comunitat que féu amb els companys d'hostaleria i la seva fe irreductible en un home i dona nous a la llum d'una teologia més humana i integradora.

A manera d'introducció i per afavorir el clima del recés tots ens vam presentar. Ella ho féu dient que té 77 anys, estudia teologia feminista on-line a la Universitat de Sevilla, fou fundadora de Mar Sis -Escola de Formació Social (antecedent a Mallorca de la formació contínua sindical a hostaleria i de la cooperativa de treballadores familiars)- i membre d'una generació de creients i treballadors que en els anys 60-70 van posar els fonaments de la lluita per la dignitat i la defensa dels drets laborals dels treballadors d'hostaleria a Mallorca. En aquesta curolla, també hi estigueren implicats Ferran Bonnín, Paco Obrador, Joana Bernal, Maria Bonnín, entre molts d'altres.

Ens digué que els pilars de la seva fe són la laïcitat, la fe en Crist i la comunitat.

Maena entén l'espiritualitat com la forma de vida que es deixa guiar per l'Esperit de Crist i es reflecteix en les nostres relacions, en el nostre talent i talents, en el nostre estil de vida. Vista així, l'espiritualitat no és solament un do que ens ve de dalt, sinó més tost una experiència quotidiana, conscient i dinàmica de l'Esperit de Crist que ens permet ser més íntegres: el que dic, el que faig, els meus valors, el que sent... van en la mateixa direcció, estan sincronitzats.

Referint-se a la laïcitat, insistí en el valor del poder i d'exercir-lo en el context de l'església i de la comunitat de cristians. Sovint tenim una imatge negativa del poder per ell mateix. El poder té valor quan esdevé un poder compartit, un poder que ajuda a "empoderar" (donar força-poder-capacitat de prendre decisions) les persones, un poder que ens fa senyors dels nostres talents i ens permet exercir-los.

Tenir cura del llenguatge fou una altra referència interessant que féu respecte de la fe en Crist i de l'experiència de comunitat. El llenguatge de l'eu-

caristia d'avui en dia, és una fotocòpia del de fa 20 segles; en aquest sentit, no és d'estranyar que aquest llenguatge no ens digui res. L'eucaristia inicialment fou una festa, un moment de trobada en què els cristians feien acció de gràcies. Actualment aquesta vessant festiva i optimista queda relegada per unes celebracions ritualistes i esmorteïdes.

El bessó de la nostra fe, i de qualsevol espiritualitat religiosa potser, és donar la vida pels altres. Aquesta crida evangèlica, en el cas de Maena, s'ha fet vida perquè malgrat haver nascut en una família benestant de Mallorca, de jove i en el context d'aquella comunitat de creients que feia ponts amb els treballadors/es d'hostaleria per fer-los la vida més digna, va anar fent procés fins al punt de donar i compartir la major part del seus béns, optant així per viure de la seva feina (a hostaleria), opció que mantingué durant tres dècades. Actualment està jubilada, que no aturada, perquè té una vitalitat infinita aquesta senyora d'ulls clars, blaus, amb una mirada sàvia, combativa i optimista sobre la vida. En aquest sentit, Maena té aquest punt de coherència i autenticitat que contagia esperança. Ella ho explica així: "Les paraules que han arrelat en mi al llarg dels anys les he apreses dels amics, per mi les paraules que no parteixen de l'experiència, no diuen res, és com fer un joc de cocteleria".

El recés l'estructurà a partir d'un qüestionari i diverses cites bíbliques que ens ajudaren a la contemplació, la pregària i a generar un espai de compartir que fou viu, profund i estimulante per a tots. Per acabar celebrarem l'experiència d'estar plegats i la Paraula de Déu i de l'home nou davall la seva amorosa direcció.

Toni Mora, afrontar la crisi des del sindicat

MERCÈ SOLÉ

GRUP POBLENOU III-ZONA BESÒS

Toni Mora va ser elegit, fa un any aproximadament, com a nou Secretari General de CCOO del Baix Llobregat, amb el vot del 99 % de delegats. Va néixer a Cornellà i actualment és veí de Pallejà. La seva primera experiència sindical va ser el 1995, en què va esdevenir delegat sindical d'una petita empresa de rentatge de vehicles. Ha treballat també en el sector del metall i com a autònom. I a l'abril del 2005 va acceptar la responsabilitat de secretari de Política Social i Immigració del Baix Llobregat. A part d'aquesta tasca sindical, en Toni forma part del col·lectiu Utopia, de Cristians pel Socialisme, de Cristianisme Segle XXI i del grup de cristianes i cristians d'ICV, a més de col·laborar en l'acolliment de parelles de la seva parròquia. Alguns militants de l'ACO deuen recordar encara el seu testimoni com a sindicalista cristià en una de les celebracions del Primer de Maig organitzades per la Pastoral Obrera de Catalunya.

Em rep al seu despatx, en plena setmana de mobilitzacions de la ROCA al Baix Llobregat, una comarca fortament industrialitzada i amb uns quants expedients de regulació d'ocupació a l'aire i que aquests darrers anys ha anat patint algunes deslocalitzacions. Comencem, doncs, parlant de la crisi. No fa pas cap falta que li faci cap pregunta inicial...

Vivim en una comarca molt industrialitzada, en què l'automoció té un pes important, i que en aquests moments estava molt afectada per la construcció. Això significa que la crisi s'està notant de ple. De fet el famós pla "Pla 2000E" ha contingut força la davallada en el sector de l'auto-

mòbil, però la inquietud entre la gent continua viva perquè la indústria està molt tocada i depenem molt massa - de la Seat. Actualment hi ha 60.000 persones en atur a la comarca.

Confíavem que l'entrada en funcionament de la nova terminal de l'aeroport crearia llocs de treball, perquè en un principi s'havia parlat fins i tot de 10.000 llocs, tot i que han estat menys de 2000. Estem pendents del nou hospital comarcal de Sant Joan Despí i de l'ampliació del de Viladecans. També han creat ocupació el trasllat del camp de l'Espanyol i les noves instal·lacions del Barça a Sant Joan Despí. I al llarg de la C32 s'han anat fent diversos centres comercials. Amb tot, l'ocupació creada no és sempre de la qualitat que caldria.

De fet el Baix Llobregat cada cop té més ocupació en el camp dels serveis, un espai on hi ha menys presència sindical i on hi ha més petites empreses.

Davant d'aquest ampli front d'actuació, quines són les prioritats del sindicat?

En aquests moments cal treballar en dues línies. D'una banda, és prioritari protegir les persones que estan en atur o en risc de quedar-s'hi. No hem de permetre que es faci una bretxa social que costaria moltíssim de pal·liar. De l'altra, mirem cap al futur.

Un fet esperançador és la creació de l'Agència per a la Innovació Industrial i del Coneixement del Baix Llobregat. Ve a ser un acord estratègic per mirar quin tipus d'empresa i de teixit industrial fa falta, per tenir present la sostenibilitat dels nous projectes, per

vincular l'ocupació amb la formació. Volem anar més enllà d'un pacte puntual, de què formaran part tots els agents socials de la comarca.

Què enteneu per "protecció social"?

Quan parlem de protecció social ens referim a persones concretes, en parlem no pas de forma abstracta, com si fóssim un col·lectiu anònim. De fet al sindicat hem passat de parlar de "base" treballadora a parlar de "persones" treballadores, que tenen vida també fora del centre de treball, una vida que ha de tenir qualitat. I de cara al futur aquesta qualitat té molt a veure amb una millora substancial de l'educació. Cal educar la capacitat crítica, cal educar per desenvolupar les capacitats ciutadanes al màxim, per millorar el sistema democràtic, per ser imaginatius. Ens cal recuperar la consciència de classe i els seus valors. De fet, treballadors som el 90 % de la població, si ho entenem com a persones que depenen d'una feina. I això inclou també els petits comerciants. Hem d'eixamplar la nostra mirada.

Aquesta crisi, que a més de ser financera és global, ajuda a redefinir actituds davant la vida. Ens vam enlluernar pensant que érem més rics que no érem en realitat. La crisi té un component moral i de valor important, perquè l'economia ha d'estar al servei de les persones i no al revés. És important omplir les paraules de contingut: què vol dir la riquesa? La major riquesa d'una societat són les seves persones.

A mi, que no entenc d'economia, les subvencions per a la compra de cotxes més aviat m'han semblat en contradicció amb un món més sostenible

des del punt de vista ecològic i menys consumista des del punt de vista ètic...

Sóc conscient que hi ha actuacions poc coherents amb una societat de consum responsable. Però no podem oblidar que en aquests moments hi ha milers de llocs de treball en joc i que cal fer una transició fins a una societat més sostenible i més coherent. Caldrà modificar el model productiu, fer canvis estructurals... El consum responsable no ens farà més infeliços!

Però si ara mateix se'ns enfonsa una determinada indústria no podrem protegir tothom. Només a la Seat podrien perillar 13.000 llocs de treball, més els de les petites indústries que en depenen.

Una altra qüestió que està creixent és l'economia submergida, sobretot en relació a les treballadores immigrants...

De vegades se'ns acusa als sindicats de donar suport només a una part dels treballadors, però cal tenir una visió global i recordar que des de l'economia submergida o des de les petites empreses és particularment difícil mantenir una lluita sindical.

Nosaltres veiem que moltes dones immigrades ara mateix es troben en situacions laborals que recorden les de l'esclavatge. Ja sé que és políticament incorrecte, però de vegades fa la impressió que les dones que assoleixen un

lloc de treball fora són substituïdes per altres dones, en pitjors condicions laborals. Perquè sempre són les dones qui acaben cuidant les famílies... El servei domèstic com a tal s'hauria d'abolir, per passar al règim general.

Hem de tenir present que quan detectem una situació d'explotació laboral, a part de les dificultats de la persona que es troba sola en el seu lloc de treball, en un domicili difícilment pot entrar-hi un inspector de treball, perquè es tracta d'un domicili particular, no pas d'una empresa.

Aprofito l'avinentesa per preguntar si l'Estatut millorarà realment aquest tema dels inspectors de treball.

Confiem que sí, perquè una altra de les limitacions amb què ens trobem prové de la manca d'inspectors de treball. Però això dependrà també de la implicació de tots plegats. I la crisi també repercuteix en una afiliació que s'ha estancat. Al Baix Llobregat actualment devem ser uns 28.000.

Semblaria que en un moment d'incertesa davant el futur laboral la gent s'afiliaria més...

En un moment de crisi hi ha més por. De fet, que la gent estigui poc sindicada és responsabilitat nostra. Des del sindicat hem de trencar certes imatges. No comptem amb gaire aliats. Els mitjans de comunicació ens mirem amb poca simpatia i de fet el sindicalisme és un desconegut en molts sectors. Hem estat molt a la fàbrica i al taller, hem anat canviant força internament, però la imatge es manté. De fet ara comptem amb molts treballadors de serveis (l'actual secretari general de Catalunya és mestre!), dones, joves i immigrants. La secció sindical més gran de Catalunya no és a la indústria, sinó a la Caixa.

Encara ens pesa el fet que al nostre país afiliar-se és voluntari, en contrast amb altres països d'Europa. I és que a la transició va pesar molt el malson de

l'obligació de pertànyer al sindicat únic.

Què té a veure el teu ser cristià amb el teu compromís sindical?

El fet de ser cristià et porta a pensar què vols per als altres, a preocupar-te per la gent. I aquesta és una visió comuna amb la del sindicalista. Jo em sento més sindicalista en general que de CCOO en particular. Intentar defensar el més feble forma part de la catequesi de la vida. Ser sindicalista vol dir també la unió de la gent per canviar les coses i l'esperança d'un món millor. El missatge de l'evangeli va molt lligat al que pots fer des del sindicat.

Jo em sento molt còmode amb la meva doble condició de sindicalista i de cristià, que no és cap secret. De fet al sindicat som una colla, els cristians. I desvetllem pocs recels. De tant en tant, segons què diuen els diaris et sents dir: "Mira què diu el teu 'jefe'". Però si l'Església és plural, el sindicat també ho és.

Els cristians hauríem de recordar sovint aquell passatge de l'evangeli en què Jesucrist fa fora els mercaders del temple.

Jo formo part del col·lectiu Utopia, de Cristians pel Socialisme, de Cristianisme Segle XXI, del grup de cristians d'ICV i dels equips d'acolliment de matrimonis a la meva parròquia. També he fet de catequista. Penso que des d'una parròquia, per exemple, es poden fer moltes coses.

Podem treure'n alguna cosa bona, de la crisi?

Hem d'aprofitar la crisi perquè torni el sentit col·lectiu, deixar l'individualisme de banda, promoure l'associacionisme. Ajudar a mirar-nos mútuament, la gent amb qui compartim la vida. Són moltes les coses que podem compartir: la feina, el barri, la fe... Podem ser feliços sense tenir tants béns i compartint en canvi sensacions amb els qui tenim al costat. Serem més feliços que mirant-nos només nosaltres mateixos.

Josep Lluís Buil, mecànic

GRUP FLORIDA – ZONA BAIX LLOBREGAT

El Butlletí havia encarregat a en Josep Lluís per a aquest número que ens expliqués un dia de la seva vida de treballador metal·lúrgic. Dissortadament, quan ell ja havia dit que estava pensant com donar forma al seu escrit, la mort el va sorprendre i ens va deixar. Els companys del grup vam entomar el repte d'intentar plasmar amb unes pinzellades una jornada de la vida del nostre amic.

El despertador toca a les cinc del matí, es lleva sense mandra disposat a començar una jornada, un nou dia de feina. Mentalment repassa les coses que cal fer durant tot el dia: el treball pendent, les qüestions a resoldre, trucar a la Maria, pensar en la reunió de la Comissió Permanent de la zona... Es prepara l'entrepà i, sense fer gaire soroll, diu adéu a la Maria que encara és al llit.

Pel camí pensa en la feina de la Maria a la cooperativa, en el pis que en Victor està remodelant, en el treball que fa la Meritxell amb els nens de la classe..., i està content i dóna gràcies de la sort que ha tingut i de la família que el rodeja.

En arribar a la feina saluda els companys i fa comentaris sobre el darrer partit de bàsquet que ha vist per la tele. No han arribat tots, sempre n'hi ha algun a qui potser ha fallat el metro i arriba una mica més tard. Ell, però, quan és el moment es dedica a planificar el treball de totes les màquines i a encomanar la feina a cadascun, i així comença un nou dia de treball; les consultes sobre la feina seran constants, ell sempre ha volgut ser, malgrat el càrrec, un company més al taller.

A l'hora de l'esmorzar es retroba amb tots, amb l'Ivan, amb el Pepe, el Manolo, l'Anastasio, el Pere, el Recio, en Jaume... i, entre mos i mos de l'entrepà, es va fent el caliu que al llarg dels anys ha anat fornint una bona amistat entre companys de feina.

No sempre el clima del taller es harmònic. Hi ha moments que els nervis pel lliurament urgent d'unes peces fan que les persones a la mínima s'emprenyin i es formi una tangana, o bé que les actituds d'alguns provoquin el malestar dels altres, o que l'actitud dels *jefes* no faciliti unes relacions fluides entre els treballadors...; en tot això és conscient que ell està entremig dels uns i dels altres i ha de donar una resposta o bé rebaixar el nivell de crispació.

Quan plega, torna a casa, truca a la cooperativa per saber com li va a la Maria i per quedar amb ella per anar a buscar-la a la feina, després dina i intenta llegir un llibre del curset que està fent de consiliaris del MIJAC, però la son el venç, li cau el llibre i es queda adormit una bona estona. Es desperta a les cinc, sap que a les sis té una reunió amb la Comissió Permanent de zona a la parròquia de Sant Bartomeu, per preparar l'assemblea de principi de curs. També recorda que cal trucar a en Montejo per quedar per a la propera trobada d'Estudi d'Evangelí..., de què que li passa per alt. A la reunió, les seves aportacions són importants, l'experiència que té del Moviment ens ajuda a tots a cercar les millors maneres de respondre al que la zona necessita.

En sortir de la reunió va a buscar la Maria i van caminant fins a la plaça Espanya, tot parlant de com ha anat el dia i com s'han pogut solucionar les coses que han anat sortint.

Sopen lleuger, que ja se sap que un bon descans demana un estómac lleuger; i en el temps que resta fins a l'hora d'anar a dormir, tots dos preparen la Revisió de Vida d'aquell diumenge. I després de fer una llista del que s'ha de comprar l'endemà, mentre la Maria parla pel mòbil amb una treballadora de la cooperativa que li fa una consulta, ell es fica al llit perquè a les cinc del matí comença una nova jornada.

Parlem amb...

Xavier Such, nou president de l'ACO

«Com a moviment hem de ser acollidors i saber escoltar»

TON CLAPÉS

GRUP RODALIES - ZONA MONTSERRAT

El barceloní Xavier Such i Martí, veterinari de 53 anys, és el nou president de l'ACO. Escollit i proclamat el 12 d'octubre, després d'un parell de mesos de rodatge, ens explica les seves inquietuds i com veu el moviment des d'aquesta talaia privilegiada.

El 12 d'octubre, el dia de la teva proclamació com a president, vas dir que estaves molt tranquil perquè aquesta responsabilitat era un treball d'equip. Ara que ja fa uns quants dies que et comences a endinsar en això de ser president, segueixes tan tranquil?

Tot i que sóc una mica inquiet i a vegades m'accelero, la veritat és que continuo tranquil. No hi ha res que em faci intuir que les coses canviaran. Hi ha moltes reunions, temps de dedicació, però a poc a poc espero anar-me introduint en les tasques que em pertocuen. Em sento molt ajudat per les persones del comitè permanent, i per la comprensió i els ànims de tots els militants amb qui m'he anat relacionant.

Vist des de la presidència, el moviment és tal com te l'esperaves?

Doncs sí. Pertanyem a un moviment actiu i compromès, que vol ser església des de les classes populars. I això es nota i es viu. La revisió de vida i els grups estan a la seva base, i inspiren tota la seva acció i compromís, tant dels militants com del moviment.

Com a moviment, què creus que pot fer l'ACO en la prioritat d'aquest curs: «responsables i solidaris en un món consumista»? (Reducció de despeses de funcionament i material, canvis de sistema de treball, agermanament amb el Tercer Món, ajuda solidària, consum responsable...)

La veritat és que globalment com a moviment encara no sé molt bé què podem fer per ser més responsables i solidaris en el nostre món, molt consumista. M'he trobat amb un moviment que ja intenta en el dia a dia reduir al màxim les despeses, i al mateix temps se sent solidari amb les persones tant del Tercer com del Quart Món. Però segur que

amb imaginació podem trobar formes de fer present com a moviment la nostra prioritat.

De totes maneres, penso que una de les millors aportacions que pot fer el moviment és ajudar els militants en la reflexió i aprofundiment de la prioritat. És des de la realitat personal, familiar i de grup que penso que podem avançar. Els testimonis del 12 d'octubre ho van fer palès!

A banda de les persones que ja vénen de la JOC com podem oferir l'ACO a altra gent?

Doncs explicant l'ACO i el que representa per a nosaltres a les persones que ens envolten i amb qui convivim cada dia. Sé que costa, almenys a mi, però donar testimoni del que vius i del que creus, del que és important a la teva vida, és la millor manera d'oferir el que per a tu té valor.

Hem d'estar atents a les persones, i evidentment com a moviment hem de ser acollidors i saber escoltar les inquietuds d'aquells que se'ns acosten. En aquest sentit, crec que la iniciació és molt important, cal dedicar-hi temps i esforç. Estic content perquè he observat que l'ACO compta enguany amb una comissió d'iniciació amb molta empena i ganes de treballar. Per a mi és una font d'esperança!

L'ACO ha d'intentar ser més visible a la societat a través dels mitjans de comunicació, en diferents àmbits de l'església..., o no és estrictament necessari?

D'alguna manera la nostra fe, la fe dels militants de l'ACO, s'ha de fer present i ha de tenir ressò en el món. L'església no és uniforme, i crec que s'han de fer sentir totes les veus. I també la nostra, juntament amb la dels altres moviments i sectors de la pastoral obrera. Hem de saber explicar en qui i on posem la nostra esperança, i quins aspectes de la fe ens semblen essencials. Penso que, amb respecte i estimació, hem d'intentar fer-nos visibles en la nostra societat.

A la dificultat de trobar gent que assumeixi responsabilitats en el moviment, ara s'hi suma la falta de consiliaris capellans per als grups. És l'hora de buscar remei a aquestes dues problemàtiques?

És cert que estem en un moment delicat en aquestes realitats. L'església, i els moviments que en formem part, hem de pensar i repensar en possibles alternatives a la manca de capellans i en les responsabilitats que no poden assumir.

La societat europea ha canviat profundament, i penso que hem entrat en el nou segle una mica descol·locats. Hem de ser valents, i sobretot tenir una profunda confiança en l'Esperit. Aquests són temps de canvi, que poden ser aprofitats com a temps d'esperança, per cercar una església més compromesa i viva, ben segur que minoritària, però que ofereixi un missatge del Regne engrescador. Abans, però, hem de deixar de banda moltes pors i prejudicis,... i sobretot pregar.

Sé que en el moviment és complicat trobar responsables per a certes tasques. I no penso que sigui qüestió de mandra, sinó simplement que el dia té 24 hores i cadascú de nosaltres tenim responsabilitats i compromisos. Confio en tots nosaltres, en els laics i laiques, i en els preveres i persones de vida consagrada. És temps que tots plegats assumim responsabilitats, i tirem endavant l'església i el moviment. No ho farà ningú per nosaltres!

Fent de veterinari, què has après dels animals que ens pugui servir als humans que passem per ser animals racionals?

Jo ja volia ser veterinari des de molt petit. Al començar a estudiar vaig optar per treballar en el món de la ramaderia, ja que m'interessaven més els ramaders que els propis animals. En aquest sentit, sóc un veterinari més centrat en el desenvolupament rural que en la defensa i cura dels animals. Crec que se'ls ha de respectar, com a tota la natura, però em costa trobar-los «valors», ja que penso que es tracta d'un concepte molt humà.

Treballant en el món rural, sí que aprens la importància de viure en equilibri amb l'entorn i amb la natura. També assumeixes el valor de la paciència i una diferent dimensió del temps. Cada cosa en la vida té el seu cicle, i l'has de respectar i estimar. No pots ni has d'accelerar-ho. Veus la necessitat que la VIDA s'inclogui en el seu medi, i que no oblidi mai que, si no el respecta, la realitat se li tornarà en contra.

Qüestionari breu

Un text de l'evangeli:

Les benaurances. El vam llegir per al nostra casament; és un impressionant programa de vida.

Un llibre:

N'hi ha molts. Segons moments i situacions. A mi em van impressionar molt en el moment que els vaig llegir *Confieso que he vivido*, de Neruda, i, en l'àmbit de la fe, *El nos amó primero*, de Piet Van Breemen.

Una pel·lícula:

Em costa també dir-ne una. A mi em distreuen coses molt diverses i variades. En el seu moment *Jesucrist Superstar* (després l'he tornada a veure i ja no em va impactar tant) i *La taronja mecànica*, de Kubrick, com a reflexió sobre la violència.

L'última vegada que has anat al teatre:

Vam anar tota la família a veure el musical de Mecano.

Música:

També musiques diverses. Sempre porto en el meu record algunes cançons d'en Llach que m'han acompanyat en moments importants de la vida.

Un record d'infantesa:

Els estius a Tiana... Tot el dia per l'hort, amb la bici, banyant-me a les basses i campant lliurement. Hi havia molt pocs cotxes!

Tornem a conviure amb les comunitats de la Sierra Andina del Perú

JOSEP BOU, GRAZIA DE PIERI, DAVID, FRANCESC I MARTA
GRUP POBLENOU V – ZONA BESÒS

Tornar del Tercer Món és una sotragada interior. S'assembla a l'experiència de guarir d'una llarga malaltia. Certament no sabem valorar la salut fins que la perdem. Llàstima! Cal viure enmig dels que no tenen tot el que necessiten, per veure que tenim molt més del que necessitem.

Aquest estiu, quan hem tornat de dos mesos a la Sierra Andina del Perú i de conviure amb les comunitats rurals senzilles i més allunyades del món del benestar, hem comprovat com ens pot canviar la vida haver nascut en un lloc del món o en un altre. Parlo de benestar material i de possibilitats. Una altra qüestió és el benestar humà, les relacions personals, la capacitat de sacrifici, la generositat i altres valors que en el nostre món costa de trobar. Hi són, però cal rascar força per trobar-los. Quina és la veritable riquesa?

Fa dos anys tota la família, el matrimoni i els tres fills, vam anar a fer formació de mestres en una escola universitària promoguda per l'ONG italiana Operazione Mato Grosso en diversos poblets del departament d'Ancash.

Quan vam marxar no preveïem la continuïtat de la nostra experiència familiar i de servei, però durant aquests dos anys hem anat mantenint els contactes i diverses vegades ens demanaven que tornéssim per organitzar i avaluar les pràctiques a les escoles amb les mestres que ja coneixíem.

Així doncs hi hem tornat per concloure un servei iniciat l'estiu del 2007 i per correspondre a l'agraïment que tant ens han expressat.

Ja explicàvem l'altre cop que volíem fer una experiència de servei i de família i que aquella experiència ens havia fet créixer com a persones i com a família. Ara hi afegim la capacitat de saber valorar el que tenim, que no tothom en el món té les mateixes possibilitats.

Finalment els bons records personals i l'agraïment que ens han demostrat han pogut més que tots els dubtes i per això hi hem tornat. Hi hem anat tota la família, el matrimoni que hem exercit la nostra professió de mestres amb la Marta d'11 anys que ens ajudava i col·laborava en les activitats de la casa. Els fills David i Francesc, de 17 anys, han fet el viatge amb nosaltres però han estat fent una experiència diferent.

Hi hem tornat amb diversitat de sentiments. D'una banda, ja coneixíem les persones i el territori. Però de l'altra, érem més conscients de les dificultats materials, la senzillesa de la vida, la inseguretats i els perills.

Després de quatre dies de viatge vam arribar al petit poblet d'Uchupata. A 3.000 m enmig de la Cordillera Central. Totes les cases de fang, nens pertot arreu, porcs, ases, gallines i les persones vestides amb els acolorits vestits típics, carregades de llenya, olles, verdures, sacs, etc. L'arribada del vehicle és un fet excepcional. Ningú del poble en té, tampoc hi ha més carreteres que la perillosa pista per la qual hem arribat. El paisatge és molt accidentat, conreus als vessants més dolços. Altes muntanyes ho envolten tot. Ens crida l'atenció un senyor enfilat dalt d'una roca a la part alta del poble parlant fort amb una curiosa cantarella. És el pregoner, ens expliquen, que està anunciant que cal fer llenya i es demanen voluntaris. Serà per preparar el dinar ofert per la *municipalidad*, l'ajuntament, després de treballar tot el dia en feines per la comunitat.

Tot un altre estil de participació i de treballar pel bé comú.

La realitat de l'escola és molt precària. Quan feia dos dies que fèiem les pràctiques amb les mestres arriba una ordre que obliga a tancar totes les escoles. Diuen que és una mesura preventiva per la grip A. En realitat, és per desmobilitzar la població en un moment que els camperols de diferents zones del país s'estan organitzant per protestar contra les expropiacions. Davant de la nova situació, organitzem una petita escola a la parròquia amb els nens amb dificultats, així les mestres poden seguir fent les pràctiques. No és fàcil, perquè és època de recollida dels cereals i molts nens han d'ajudar al camp.

La nostra tasca va continuar en la formació directa d'aquestes futures mestres amb classes de didàctica, expressió escrita, dinàmiques de grup...

Els fills grans van estar vivint a la parròquia de Llamelin. A diferència de les nostres parròquies hi ha molta vida i activitat. Cada dia hi arriben moltes persones a menjar i cal preparar-lo, parar taula, desparar i acompanyar. L'atenció directa a les necessitats de les persones és una prioritat. També la parròquia té una escola taller de formació professional per a joves que estudien i aprenen l'ofici de fuster, escultor i pintor i unes cooperatives on els joves que han finalitzat la seva formació poden treballar i tenir un sou digne.

Durant aquestes setmanes els nostres fills amb els nois del taller d'art van començar a pintar els frescos d'una nova església que van construir els cooperativistes.

Per al David i el Francesc ha estat una experiència molt enriquidora sobretot des del punt de vista humà. Van poder viure molts d'aquells valors que ajuden a créixer: implicació, compromís, esforç, treball, reflexió, pregària...

25 de novembre

Un año más vivimos un 25 de noviembre con pena, pero no con resignación. Con pena porque la violencia machista tiene más víctimas, no solo por las muertas, 58 mujeres, sino por las que están sufriendo o han sufrido algún tipo de violencia; pena porque tenemos las herramientas, pero la falta de recursos por un lado o la poca apuesta política por otra, hacen que estas herramientas no sean lo efectivas que deberían ser; pena porque la educación debe ser un pilar fundamental para acabar con esta lacra, y no lo está siendo: solo tenemos que mirar cómo se están llevando a cabo los puntos de la ley integral contra la violencia de género en educación o la edad de algunas de las víctimas y de sus agresores; pena porque vemos anteproyectos de ley que tienen un tufo machista que nos desmotiva,

como el anteproyecto de IVE (interrupción voluntaria del embarazo), con el que no solo estamos a la cola de Europa en esta tema, después de la reforma de la ley, sino que trata a las mujeres como si no fueran ellas las más apropiadas para tomar las decisiones sobre su cuerpo y tienen que pasar tres días de reflexión después de tomar la decisión, o tienen que ir a un comité de expertos; podríamos seguir con las cosas que nos dan pena pero no se trata de esto sino de hacer una reflexión seria de lo que está pasando. Dentro de esta reflexión también vemos que cada día hay más personas concienciadas que paran o condenan las agresiones.

Corremos el riesgo que jornadas como las del 25 sean un día internacional más, sin pena ni gloria; por eso no nos resignamos: es necesario luchar para salvar vidas, y por cambiar esta sociedad por una más justa e igualitaria, donde nadie sea más que nadie, donde la libertad de

nadie pase por otra persona. Por eso animamos a la ciudadanía a trabajar todo el año para que no tengamos que vivir más días 25 de noviembre. Y os animamos a estar en todas las acciones de sensibilización de los colectivos.

También creemos importante hacer referencia a monseñor Romero e Ignacio Ellacuría (el 16 de noviembre se cumplieron 20 años de su asesinato) por su capacidad de estar con los más desfavorecidos de este mundo, pero sobre todo por su valentía para denunciar las injusticias por encima de amenazas, presiones e incluso por encima de su vida; por estar en constante lucha por la justicia para que mujeres, niños, ancianos, etc. seamos iguales, porque ante Dios todos somos iguales, y todos/as los que nos consideramos cristianos/as tenemos el mandato de Dios de trabajar por ello. Son referencia de la iglesia que transforma una realidad injusta.

¡No nos resignemos y luchemos!

Un altre premi per a Andròmines

ENRIC BLASI

GRUP SANTS - ZONA BAIX LLOBREGAT

¿Van...? I és que la feina d'integració sociolaboral d'Andròmines impressiona de debò a qui la coneix i s'hi acosta. La seva tasca, per si no ho recordeu, va ser ben explicada en el Butlletí 186 de juliol de 2009.

Aquesta vegada ha estat el Memorial per la Pau Josep Vidal i Llecha de Reus, que ha estat atorgat ex aequo a Andròmines i a la Xarxa pel Decreixement (6.000 • a repartir) "com a dues

formes complementàries d'actuació davant la crisi; d'una banda, l'ajuda als qui en resulten més afectats (Andròmines) i, de l'altra, la reflexió sobre les seves causes estructurals i les possibles solucions (Xarxa pel Decreixement)".

Sebastià Heredia, president d'Andròmines, va recollir el Premi i va deixar impressionats amb les seves reflexions sinceres i punyents tant els periodistes

locals a la roda de premsa prèvia a l'acte, com als assistents que van omplir la sala d'actes del Centre de Lectura de Reus. Molts li van fer constar el seu sincer agraïment en acabar l'acte, el dia 2 d'octubre passat.

Que no s'aturi la festa i esperem que problemes econòmics no els impedeixin seguir amb la difícil feina de la recuperació sociolaboral de les persones marginades per la societat actual.

Josep Lluís, José Luis, Luis, Pepico

El caliu d'un home bo en el record de tots i en la presència del Pare

GRUP FLORIDA - ZONA BAIX LLOBREGAT

En Candel va escriure una novel·la, *Han matado un hombre, han roto un paisaje*; voldríem canviar aquest títol per aquest altre "ha muerto un hombre, se ha roto un paisaje", el paisatge que la seva presència aportava a les persones que el coneixíem poc o molt, una flaire d'aire fresc, de pau, de comprensió... T'adonaves que estaves al costat d'algú que sense proposar-s'ho resultava ser especialment proper en els moments bons o dolents pels que passaves.

Si estava molest per alguna cosa que es deia, se li notava pel seu silenci i en el seu posat, mai cap retret sortia dels seus llavis; el seu riure planer es contagiava, i els seu parlar serè ens donava pau.

Tots els que vam estar en el seu comiat sentíem com nostres moltes de les paraules que la Meritxell en nom de tota la família ens va oferir en el seu recordatori, que ara us oferim. Llegiu-lo a poc a poc, segur que si heu conegut en Josep Lluís us trobareu davant de la seva presència:

Recordant a Josep Lluís, marit, pare i amic

"Aquests són moments molt tristos i foscos, ens costa veure la llum, sembla un malson, però el José Luis no vol que estiguem amb tanta pena, i sabem que Déu l'ha acollit i està amb tots nosaltres.

Ha sido un marido, un compañero que iniciamos el camino hace 38 años. Hemos cultivado un amor que ha ido creciendo más, más y más con los años. Optamos por construir una familia acogedora con los demás y comprometida con los valores cristianos y de la clase obrera.

Desde el amor educamos a Victor y Meritxell. Me enseñó la importancia del diálogo, del compartir, de la humildad, del perdón, de la sencillez y me transmitió su fe en Jesucristo. Siempre me apoyó y me dió fuerzas en los retos que me iba marcando y nunca le importó los esfuerzos que muchas veces le representaba, pues lo hacía con esa ilusión y amor que siempre le caracterizaba.

Ha estat un pare molt proper que ens ha donat més exemples que consells. Ens ha ensenyat a estimar a il·lusionar-nos per les coses petites, a ser companys dels companys, a ser agraïts i posar-nos en acció per ajudar els altres. Ens ha fet costat en les decisions que hem anat prenent en cada moment. Ha acollit els que nosaltres estimem com si fossin amics seus.

Ell ha estat un exemple de bondat, de compromís, de tendresa, d'alegria, conciliador, d'amor per la vida..., que va compartir amb la família, el grup d'ACO, amb els amics, en el MIJAC, amb els companys de feina, els militants de l'ACO, els companys amb els que va treballar per un Hospitalet una mica millor, a l'IES Joan Miró, al Patufet Sant Jordi...

No trobem paraules per expressar la petjada i el testimoni que a cadascú de nosaltres ens ha deixat. Ha estat un regal del cel que guardarem en el nostre cor.

Volem manifestar el nostre agraïment a tots els que ens esteu acompanyant, abraçant-nos, trucant-nos, enviant-nos mails... Estem segurs que ell està molt satisfet i agraït veient com tots vosaltres ens esteu fent costat en aquests moments."

Acció de gràcies del grup

"Te damos gracias Señor por haber puesto a José Luis en nuestro camino. Todos estos años que hemos hecho revisión de vida juntos, él nos ha aportado mucho de su persona. Su alegría, su ilusión, su sensibilidad, su humanidad, sus ganas de hacer, su fe en las personas y en la ACO como movimiento de transformación personal y colectivo y su dedicación a los demás, han sido para nosotros un testimonio de vida que nos ha ayudado a crecer en la fe y en el compromiso. Su fe nos ha ayudado a mantener la nuestra, Conocerle y convivir con él ha sido un privilegio que te agradecemos."

Podeu llegir i baixar l'homilia d'en Jordi Fontbona a la web de l'ACO: www.treballadors.org/aco o demanar-ne una còpia a l'Albert Marín al tel. 934 213 109 o a tepima@hotmail.com

La maternitat d'Elna

La història de 597 nens salvats dels camps de refugiats

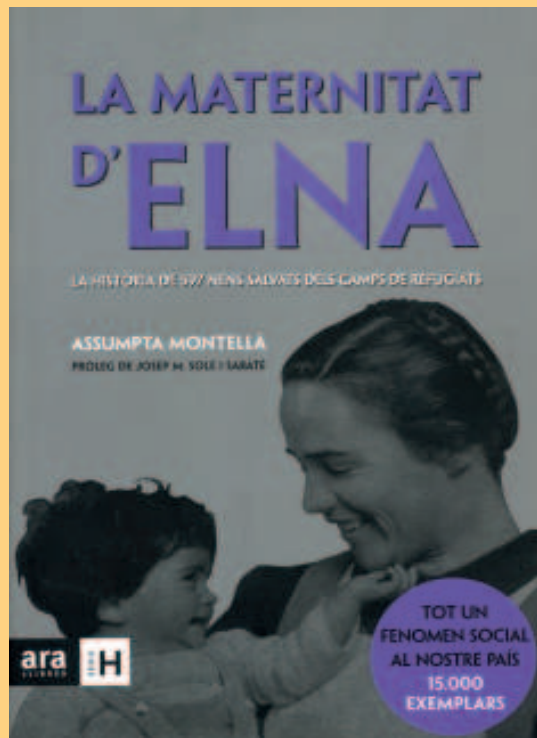
ASSUMPTA MONTELLÀ

Badalona, Ara Llibres, 2005

Del 2005 cap aquí aquest llibre carregat d'humanitat, valors i esperança no ha parat de reeditar-se. Aprofitem que aquest mes tanquem la commemoració dels setantè aniversari (1939-2009) de la fugida de centenars de milers de persones al final de la guerra iniciada amb la sublevació del general Franco contra la República, per recomanar aquesta obra.

La maternitat d'Elna descobreix un dels capítols més dramàtics, tendres i desconeguts de la nostra postguerra. Entre 1939 i 1944, una dona jove, la suïssa Elisabeth Eidenbenz va salvar la vida de 597 infants. Eren els fills de les exiliades que malvivien en condicions horribles en els camps de refugiats de Sant Cebrià, Argelers i Ribesaltes, a la Catalunya francesa, i que van tenir la sort de ser acollides a la maternitat que va crear Eidenbenz.

«Hi havia una mare que no tenia llet i el nen plorava de gana dia i nit. Quan es rendia de tant plorar, s'adormia i ella l'escalfava amb el seu cos. Les mantes encara estaven xopes d'aquells dies tan dolents de febrer. Quan sortia el sol, enterrava el nadó a la sorra fins a deixar-li fora només el caparró. La sorra li feia de manta. Al cap d'uns quants dies el nen es va morir de fred i de gana. Jo estava embarassada i només de pensar que el meu fill naixeria en aquell infern ja em desesperava.» (Mercè Domènech, refugiada)

Agenda Llatinoamericana

Mundial 2010

Salvem-nos amb el planeta

Edició en català promoguda pels Comitès Oscar Romero de Catalunya

«El tema és nou, i desesperadament urgent. Acabem de descobrir la Terra, el nostre planeta, com la casa comuna, l'única que tenim, i estem descobrint que som una unitat indissoluble de relacions i de futur.

L'ecologia profunda, integral, ha d'incloure tots els aspectes de la nostra vida personal, familiar, social, política, cultural, religiosa... I totes les institucions polítiques i socials han de fer programa fonamental seu "el salvament del Planeta". Urgeix crear, estimular, potenciar en totes les religions i humanismes una espiritualitat "profunda i total" de signe positiu, d'actitud profètica en l'alliberament. S'imposa una nova relació amb la natura. Volem viure aquest *kairós* ecològic de militància i de mística amb el Déu de tots els noms i totes les utopies.» (Del pròleg de Pere Casaldàliga)

Aquesta agenda llibre tan especial sintonitza molt especialment amb la prioritat del curs de ser solidaris i responsables en la nostra societat consumista. Conté una pila d'articles molt interessants i pedagògics que segueixen l'esquema del veure-contemplar, jutjar-somiar i actuar.

